

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 3, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:132](#) 28-01-2025

Is artikel 63 Sr van toepassing bij de omzetting van een Canadese straf naar een Nederlandse straf, als de Canadese veroordeling feiten betreft die vóór een eerdere Nederlandse veroordeling zijn gepleegd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:96](#) 28-01-2025

Heeft het hof ten onrechte de vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van immateriële schade toegewezen en daarmee ook ten onrechte de schadevergoedingsmaatregel opgelegd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:133](#) 28-01-2025

Heeft het hof ten onrechte het verweer verworpen dat vanwege de 'P/A-uitslag' van het voorlopig ademonderzoek geen sprake was van een verdenking als bedoeld in artikel 163 lid 1 WvW 1994?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:124](#) 28-01-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:108](#) 28-01-2025

Kan uit de brieven van het CBR worden afgeleid dat het besluit tot ongeldigverklaring van zijn rijbewijs aan de verdachte is bekendgemaakt en dat de verdachte 'redelijkerwijs moest weten' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:128](#) 28-01-2025

Herziening.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:134](#) 28-01-2025

Kon het hof oordelen dat de verklaring van de verdachte over de legale herkomst van het geld een niet concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring is?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:97](#) 28-01-2025

Heeft het hof de begroting van de immateriële schade toereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:2](#) 21-01-2025

Bewijsklacht en termijnoverschrijding.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:3](#) 21-01-2025

Heeft het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen opgegeven waarom het is afgeweken van een door de verdediging uitdrukkelijk onderbouwd standpunt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:72](#) 21-01-2025

Is het cassatieberoep tijdig ingesteld?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:84](#) 21-01-2025

Is cassatieberoep tijdig ingesteld en is de dagvaarding in hoger beroep in persoon uitgereikt aan de verdachte, nu de handtekening op de akte niet overeenkomt met die op het paspoort van de verdachte?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:94](#) 21-01-2025

Zijn de herkenningen van de verdachte door de verbalisanten onbetrouwbaar?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:95](#) 21-01-2025

Is het OM ontvankelijk in zijn beroep tegen de gegrondverklaring van het beklag, als in plaats van cassatieberoep hoger beroep is ingesteld en de strafrechter in de zaak van de klager heeft beslist tot verbeurdverklaring?

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de begroting van de immateriële schade toereikend gemotiveerd?

Heeft het hof de begroting van de immateriële schade toereikend gemotiveerd?

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de benadeelde partij [benadeelde] en over de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel. Het cassatiemiddel klaagt in het bijzonder over de begroting door het hof van de immateriële schade.

In zijn arrest van 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793 heeft de Hoge Raad onder meer overwogen:

‘Ander nadeel dat voor vergoeding in aanmerking komt: immateriële schade (art. 6:106 BW)

2.4.4 Art. 6:106 BW geeft een limitatieve opsomming van gevallen waarin deze bepaling recht geeft op vergoeding van immateriële schade als gevolg van onrechtmatig handelen, te weten in geval van:

(...)

b. aantasting in de persoon: 1) door het oplopen van lichamelijk letsel (...)

2.8.6 Art. 361, vierde lid, Sv schrijft voor dat de beslissing op de vordering van de benadeelde partij met redenen is omkleed. De begrijpelijkheid van de beslissingen over de vordering van de benadeelde partij is mede afhankelijk van de wijze waarop (en de stukken waarmee) enerzijds de vordering is onderbouwd en anderzijds daartegen verweer is gevoerd. Naarmate de vordering uitvoeriger en specifiekter wordt weersproken, zal de motivering van de toewijzing van de vordering dus meer aandacht vragen.

2.8.7 Met inachtneming van hetgeen hiervoor onder 2.4 reeds is overwogen, begroot de rechter de schade op de wijze die het meest met de aard ervan in overeenstemming is. Indien de omvang van de schade zonder nader onderzoek dat een onevenredige vertraging van het

strafgeding zou opleveren, niet nauwkeurig kan worden vastgesteld, kan die omvang in veel gevallen worden geschat (art. 6:97 BW). De rechter dient in zijn motivering van die schatting zoveel mogelijk aan te sluiten bij de vaststaande feiten. Indien de gehele schade of een bepaalde schadepost wordt geschat op een bepaald bedrag impliceert de beslissing met betrekking tot die schade(post) de afwijzing van hetgeen meer werd gevorderd, tenzij uit die beslissing blijkt dat sprake is van een gedeeltelijke toewijzing zoals hiervoor onder 2.8.4 bedoeld.

De begroting van immateriële schade geschiedt naar billijkheid met inachtneming van alle omstandigheden van het geval, waaronder de aard van de aansprakelijkheid en de ernst van het aan de aansprakelijke te maken verwijt, alsmede, in geval van letselschade, de aard van het letsel, de ernst van het letsel (waaronder de duur en de intensiteit), de verwachting ten aanzien van het herstel en de leeftijd van het slachtoffer. Voorts dient de rechter bij de begroting, indien mogelijk, te letten op de bedragen die door Nederlandse rechters in vergelijkbare gevallen zijn toegekend.'

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte [benadeelde] omver heeft geduwd en hem vervolgens meermalen tegen het hoofd heeft geschopt en geslagen. Verder heeft het hof vastgesteld dat dit geweld op [benadeelde] een 'flinke impact' heeft gehad en dat hij fysieke gevolgen van het geweld heeft ervaren in de vorm van hoofdpijn- en duizeligheidsklachten. Het hof heeft hierop zijn oordeel gebaseerd dat de benadeelde partij als gevolg van het bewezen verklaarde handelen van de verdachte rechtstreeks schade heeft geleden en dat het gevorderde geldbedrag van € 2.500 wegens immateriële schade het hof billijk voorkomt en daarom volledig toewijsbaar is. Daarbij heeft het hof gelet op de aard en ernst van de door de verdachte jegens [benadeelde] begane normschending. In het licht van wat hierboven is vooropgesteld, is dat oordeel toereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat door de verdediging in hoger beroep niet meer is aangevoerd dan dat 'de gevorderde immateriële schade sterk zou moeten worden gematigd, nu deze niet goed is onderbouwd' en dat zij dus niet heeft betwist dat [benadeelde] als gevolg van het bewezenverklaarde het door het hof vastgestelde letsel heeft opgelopen.

Het cassatiemiddel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:97

Zaaknummer: 23/04051

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: 361 Sv en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Herziening.

Herziening.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, volgens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv alleen dienen een met stukken onderbouwd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat, als dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat de politierechter de vordering van de benadeelde partij zou hebben afgewezen dan wel de vordering van de benadeelde partij niet-ontvankelijk zou hebben verklaard als de politierechter ermee bekend was geweest dat de verzekeraar van de aanvrager de schade, die aan het voertuig van het slachtoffer is ontstaan als gevolg van de door de politierechter bewezen verklaarde verkeersovertreding, geheel heeft vergoed.

Ook als wordt uitgegaan van de juistheid van deze stelling, kan dit niet leiden tot een van de in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv genoemde beslissingen. Tot die beslissingen behoort immers niet de afwijzing van of de niet-ontvankelijkverklaring in de vordering van de benadeelde partij.

De aanvraag bevat verder niets dat kan worden aangemerkt als een beroep op een gegeven als hiervoor is omschreven. Het gevolg daarvan is – gelet op artikel 460 lid 2 en 465 lid 1 Sv – dat de Hoge Raad het verzoek niet in behandeling kan nemen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:128

Zaaknummer: 24/03771

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en C.N. Dalebout

Advocaten: E.M.A. Leijser

Wetsartikelen: 460 Sv, 465 Sv en 457 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de verklaring van de verdachte over de legale herkomst van het geld een niet concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring is?

Kon het hof oordelen dat de verklaring van de verdachte over de legale herkomst van het geld een niet concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring is?

Het cassatiemiddel komt op tegen het bewezen verklaarde gewoontewitwassen van geldbedragen tot een totaal van € 45.985,65.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:134

Zaaknummer: 22/03379

Rechters: V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en R. Kuiper

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 339 Sv en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Kan uit de brieven van het CBR worden afgeleid dat het besluit tot ongeldigverklaring van zijn rijbewijs aan de verdachte is bekendgemaakt en dat de verdachte ‘redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard?

Kan uit de brieven van het CBR worden afgeleid dat het besluit tot ongeldigverklaring van zijn rijbewijs aan de verdachte is bekendgemaakt en dat de verdachte ‘redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard?

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de bewijsvoering niet kan volgen dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs is bekendgemaakt aan de verdachte en dat de verdachte ten tijde van de bewezen verklaarde gedraging ‘redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard.

Overtreding van artikel 9 lid 2 eerste volzin WVV 1994 is op grond van artikel 176 lid 4 (oud) en artikel 178 lid 1 WVV 1994 een misdrijf dat kan worden bestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of een geldboete van de derde categorie.

Om tot een bewezenverklaring van een op artikel 9 lid 2 eerste volzin WVV 1994 toegesneden tenlastelegging te kunnen komen, moet uit de bewijsvoering allereerst blijken dat het rijbewijs van de verdachte ongeldig is verklaard, het betreffende besluit is bekendgemaakt aan de verdachte en van kracht was doordat zeven dagen zijn verlopen na die bekendmaking (vgl. artikel 3:40 en 3:41 Awb respectievelijk artikel 124 lid 3 en 132 lid 4 WVV 1994). Dat aan dit vereiste is voldaan kan bijvoorbeeld blijken uit een mededeling van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR) aan de houder van het rijbewijs, waarin het besluit is weergegeven, alsmede een aantekening waaruit blijkt dat, wanneer en hoe verzending van die mededeling aan de houder van het rijbewijs heeft plaatsgevonden. Opmerking verdient dat een tegen dat besluit door of namens de verdachte ingesteld administratief bezwaar of beroep niet leidt tot schorsing van het besluit tot ongeldigverklaring. Wel kan een geslaagd bezwaar of

beroep meebrengen dat achteraf gezien de ongeldigverklaring nooit heeft gegolden.

In de tweede plaats moet uit de bewijsvoering blijken dat na de ongeldigverklaring van het rijbewijs aan de verdachte geen ander rijbewijs is afgegeven. Dat kan bijvoorbeeld gebeuren aan de hand van gegevens uit het rijbewijsregister, waaruit blijkt dat geen geldig rijbewijs van kracht was tijdens het besturen door de verdachte.

In de derde plaats moet uit de bewijsvoering kunnen worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het besturen van het motorrijtuig 'wist of redelijkerwijs moest weten' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard. Dit vereiste hangt ermee samen dat artikel 9 WVV 1994 een misdrijf oplevert; zo'n vereiste geldt bijvoorbeeld niet bij de overtreding van artikel 107 WVV 1994. De vraag of aan dit vereiste is voldaan kan bijzondere aandacht verdienen, in het bijzonder in die gevallen waarin daarover niets blijkt uit de verklaringen van de verdachte, en ook niet uit gedragingen zoals het voldoen aan de verplichting het ongeldig verklaarde rijbewijs in te leveren (vgl. artikel 124 lid 4 en artikel 132 lid 5 WVV 1994). In dat verband is van belang dat in de rechtspraak van de Hoge Raad meermalen is beslist dat uit de enkele omstandigheid dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs van de verdachte per aangetekende brief en als gewone brief naar de verdachte is verzonden en die brieven vervolgens niet als onbestelbaar retour zijn gekomen, niet zonder meer kan worden afgeleid dat de verdachte 'wist of redelijkerwijs moest weten' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard (vgl. bijvoorbeeld HR 25 januari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO6762). Welke bijkomende of andere omstandigheden wel toereikend zijn, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Opmerking verdient dat de bewijsmotivering in dit opzicht wel toereikend is wanneer uit de bewijsvoering volgt dat een uitreiking van het besluit tot ongeldigverklaring in persoon heeft plaatsgevonden. (Vgl. HR 9 juli 2019, ECLI:NL:HR:2019:1146.)

Het hof heeft de bewezenverklaring aangenomen op grond van onder meer het besluit van het CBR van 15 mei 2019 waarin het rijbewijs van de verdachte per 22 mei 2019 ongeldig is verklaard, waarbij in de bijlage bij dat besluit een en ander is vermeld over het verkrijgen van een nieuw rijbewijs en het betalen van cursuskosten (bewijsmiddel 3) en brieven van het CBR van 7 juni 2019 en 6 augustus 2019 waarin de betaling van de kosten voor de cursus over verantwoord rijgedrag wordt bevestigd (bewijsmiddel 4). Het hof heeft met name die ontvangstbevestigingen van belang geacht voor zijn oordeel dat de verdachte op 28 juli 2019 redelijkerwijs moest weten dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard.

Uit de bewijsvoering blijkt niet of en, zo ja, wanneer en op welke wijze het besluit dat als bewijsmiddel 3 is gebruikt, aan de verdachte bekend is gemaakt. Ook uit de omstandigheid dat de verdachte op 7 juni 2019 – en dus voorafgaand aan de bewezen verklaarde pleegdatum van 28 juli 2019 – de kosten van de cursus over verantwoord rijgedrag heeft voldaan, kan niet

zonder meer volgen dat die bekendmaking heeft plaatsgevonden. Het hof heeft immers niet vastgesteld dat deze betaling uitsluitend verband kan houden met de informatie in de bijlage die bij het besluit tot ongeldigverklaring was gevoegd, zodat uit de enkele ontvangst van de betaling niet kan worden afgeleid dat dit besluit aan de verdachte is bekendgemaakt.

Ook het oordeel van het hof dat de verdachte op 28 juli 2019 redelijkerwijs moest weten dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard, is ontoereikend gemotiveerd. Dat de verdachte dit redelijkerwijs moest weten, kan – gelet op wat daarover hierboven is overwogen – evenmin worden afgeleid uit de omstandigheid dat de verdachte op 7 juni 2019 de kosten van de cursus over verantwoord rijgedrag heeft voldaan, terwijl ook de overige in de bewijsvoering genoemde feiten en omstandigheden voor dat oordeel niet voldoende zijn.

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:108

Zaaknummer: 22/04534

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en C. Caminada

Advocaten: R. Moghni

Wetsartikelen: 9 WVV en 107 WVV

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Wenk

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel richt zich tegen de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat sprake was van het 'bij de [plaats] in gebruik' zijn van het in de bewezenverklaring bedoelde erf.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 138 Sr. Daarom moet worden aangenomen dat het in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende begrip 'bij een ander in gebruik' is gebruikt in de betekenis die dat begrip heeft in die bepaling.

Het cassatiemiddel berust op de opvatting dat aan de woorden 'bij een ander in gebruik' in artikel 138 Sr, ten aanzien van een besloten erf dezelfde betekenis toekomt als ten aanzien van een woning, te weten dat feitelijk gebruik is vereist. De uitleg in de rechtspraak van 'in gebruik' als het 'feitelijk in gebruik' zijn van een woning houdt in het bijzonder verband met de beoogde bescherming van het huisrecht, waarvan bij een besloten erf geen sprake is. Als het gaat om het 'in gebruik' zijn van een erf volstaat daarvoor dat een ander in feitelijke zin bezit of houderschap over het erf uitoefent (vgl. HR (civiele kamer) 26 februari 2016, ECLI:NL:HR:2016:345, r.o. 3.3.2).

Het hof heeft vastgesteld dat de [plaats] de eigenaar is van het betreffende erf, dat de gemeenteraad de bestemming van dit erf heeft gewijzigd en dat de gemeente het erf heeft afgesloten met betonblokken. Op grond daarvan heeft het hof geoordeeld dat de gemeente – ten tijde van de bewezen verklaarde handelingen van de verdachte en de medeverdachten – in feitelijke zin het bezit over dit erf uitoefende. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het eerste, het derde en het vierde cassatiemiddel

De cassatiemiddelen komen met verschillende klachten op tegen de bewezenverklaring.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2, 4, 6 en 7.

De redactie, januari 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:124

Zaaknummer: 22/02945

Rechters: M.J. Borgers, C.N. Dalebout en F. Posthumus

Advocaten: Brinkman, B.H.S. B.H.S. Brinkman

Wetsartikelen: 138 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof ten onrechte het verweer verworpen dat vanwege de ‘P/A-uitslag’ van het voorlopig ademonderzoek geen sprake was van een verdenking als bedoeld in artikel 163 lid 1 WVV 1994?

Heeft het hof ten onrechte het verweer verworpen dat vanwege de ‘P/A-uitslag’ van het voorlopig ademonderzoek geen sprake was van een verdenking als bedoeld in artikel 163 lid 1 WVV 1994?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat vanwege de ‘P/A-uitslag’ van het voorlopig ademonderzoek geen sprake was van een verdenking zoals bedoeld in artikel 163 lid 1 WVV 1994.

Op grond van artikel 163 lid 1 WVV 1994 kan een opsporingsambtenaar bij verdenking dat de bestuurder van een voertuig heeft gehandeld in strijd met artikel 8 WVV 1994, hem bevelen medewerking te verlenen aan een onderzoek als bedoeld in artikel 8 lid 2 aanhef en onder a van deze wet. Deze verdenking kan onder meer worden gegrond op het resultaat van een voorlopig ademonderzoek als bedoeld in artikel 160 WVV 1994. De verdenking kan ook worden gegrond op (een combinatie van) andere feiten of omstandigheden, zoals aanwijzingen dat de bestuurder opvallend verkeersgedrag heeft vertoond of heeft bijgedragen aan het ontstaan van een verkeersongeval, de constatering dat zijn adem naar alcohol ruikt, of de omstandigheid dat hij een of meer kenmerken vertoont die wijzen op alcoholgebruik, zoals bloeddoorlopen ogen of verminderd functioneren van de spraak of de motoriek. Een uitslag van een voorlopig ademonderzoek die wel duidt op enig alcoholgebruik maar op zichzelf de hiervoor bedoelde verdenking nog niet kan dragen, kan in dit verband een relevante omstandigheid zijn.

Het hof heeft geoordeeld dat de opsporingsambtenaren in dit geval de verdenking als bedoeld in artikel 163 lid 1 WVV 1994 konden baseren op aanwijzingen dat de verdachte een fietser niet of te laat had opgemerkt, op de geur van alcoholgebruik bij de verdachte en op de

bloeddoorlopen ogen van de verdachte, en dat de omstandigheid ‘dat de verdachte bij een voorlopig ademonderzoek een indicatie “P/A” blies (...) daar niets aan af [doet]’. Dat oordeel geeft in het licht van wat hierboven is vooropgesteld niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

De redactie, januari 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:133

Zaaknummer: 22/02402

Rechters: V. van den Brink, T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: J.Y. Taekema

Wetsartikelen: 163 WvW en 8 WvW

RECHTSPRAAK

Heeft het hof ten onrechte de vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van immateriële schade toegewezen en daarmee ook ten onrechte de schadevergoedingsmaatregel opgelegd?

Heeft het hof ten onrechte de vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van immateriële schade toegewezen en daarmee ook ten onrechte de schadevergoedingsmaatregel opgelegd?

Wenk

Het derde cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de benadeelde partij [benadeelde]. Het vierde cassatiemiddel klaagt over de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel. De cassatiemiddelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

Het hof heeft de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de benadeelde partij toegewezen tot een bedrag van € 1.000, vermeerderd met de wettelijke rente. Dat oordeel is ontoereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat uit de overwegingen van het hof niet kan worden afgeleid op welke in artikel 6:106 BW vermelde grond en op welke door het hof vastgestelde omstandigheden het hof de toewijzing van dit deel van de vordering van de benadeelde partij heeft gebaseerd. Dat brengt mee dat ook de oplegging van de in artikel 36f Sr voorziene maatregel niet in stand kan blijven (vgl. HR 18 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:901).

De cassatiemiddelen slagen.

De redactie, januari 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:96

Zaaknummer: 23/02098

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: D.J.M. Dammers

Wetsartikelen: 36f Sr en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Is artikel 63 Sr van toepassing bij de omzetting van een Canadese straf naar een Nederlandse straf, als de Canadese veroordeling feiten betreft die vóór een eerdere Nederlandse veroordeling zijn gepleegd?

Is artikel 63 Sr van toepassing bij de omzetting van een Canadese straf naar een Nederlandse straf, als de Canadese veroordeling feiten betreft die vóór een eerdere Nederlandse veroordeling zijn gepleegd?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat artikel 63 Sr in deze procedure niet van toepassing is.

In de conclusie van de advocaat-generaal is onder 3 weergegeven waar het in deze zaak om gaat:

‘De veroordeelde is op 13 januari 2014 aangehouden in een Nederlandse strafzaak wegens verdenking van onder meer het op grote schaal afpersen van minderjarige meisjes via het internet met seksueel getinte webcambeelden. Een van die slachtoffers betrof de Canadese [slachtoffer], die een filmpje op YouTube plaatste waarin ze haar verhaal deed, kort voordat zij op vijftienjarige leeftijd een einde aan haar leven maakte. De veroordeelde is op 17 april 2015 in Canada aangeklaagd en uiteindelijk in 2020 door Nederland uitgeleverd aan Canada voor de vervolging en berechting voor de feiten aangaande [slachtoffer], onder de voorwaarde dat de in Canada opgelegde straf in Nederland ten uitvoer zou worden gelegd. Voor de overige feiten is de veroordeelde in Nederland vervolgd en uiteindelijk bij arrest van 14 december 2018 door het gerechtshof Amsterdam onherroepelijk veroordeeld tot de maximale gevangenisstraf van tien jaren en 243 dagen. Vervolgens is de veroordeelde op 14 oktober 2022 in de Canadese strafzaak veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertien jaren. Hierna is aan de Nederlandse autoriteiten het verzoek gedaan tot overname van de tenuitvoerlegging van de strafoplegging. In dat kader heeft de officier van justitie op 2 mei 2023 gevorderd dat de rechtbank daartoe verlof verleent tot tenuitvoerlegging.’

Het cassatiemiddel berust op de opvatting dat in een geval als dit – waarin strafbare feiten die hebben geleid tot een veroordeling in het buitenland, zijn gepleegd voordat een Nederlandse strafrechter de veroordeelde in een Nederlandse strafzaak voor andere strafbare feiten heeft veroordeeld – artikel 63 Sr van toepassing is. Die opvatting vindt geen steun in het recht. De rechter die op grond van artikel 31 lid 1 WOTS verlof verleent tot tenuitvoerlegging van de buitenlandse rechterlijke beslissing, legt de straf of maatregel op die ‘op het overeenkomstige feit’ naar Nederlands recht is gesteld. In de formulering van artikel 9 lid 1 VOGP gaat het om het in de plaats stellen van een sanctie zoals voorgeschreven ‘voor hetzelfde strafbare feit’ naar het recht van de staat van tenuitvoerlegging. De in artikel 31 WOTS bedoelde beslissing over de oplegging van een straf of maatregel betreft dus de sanctie die naar Nederlands recht kan worden opgelegd voor het strafbare feit waarvoor in het buitenland veroordeling heeft plaatsgevonden. Daarbij bestaat geen verplichting om, op een manier als in artikel 63 Sr omschreven, acht te slaan op een eerdere veroordeling in een Nederlandse strafzaak voor een ander feit of andere feiten. Het oordeel van de rechtbank dat artikel 63 Sr geen toepassing vindt, is dan ook juist.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

De redactie, januari 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:132

Zaaknummer: 24/00121

Rechters: M.J. Borgers, T. Kooijmans en F. Posthumus

Advocaten: R. Malewicz en S.J. Linck

Wetsartikelen: 9 VOGP, 31 WOTS en 63 Sr

RECHTSPRAAK

**Is het OM ontvankelijk in zijn beroep tegen de
gegrondverklaring van het beklag, als in plaats van
cassatieberoep hoger beroep is ingesteld en de strafrechter
in de zaak van de klager heeft beslist tot
verbeurdverklaring?**

***Is het OM ontvankelijk in zijn beroep tegen de gegrondverklaring van
het beklag, als in plaats van cassatieberoep hoger beroep is ingesteld
en de strafrechter in de zaak van de klager heeft beslist tot
verbeurdverklaring?***

Het cassatieberoep is gericht tegen een beschikking van de rechtbank Midden-Nederland van 9 januari 2024 waarbij een klaagschrift van de klager dat strekt tot teruggave van in beslag genomen voorwerpen (23 shirts, een vest en een jas) gegrond is verklaard.

Bij de stukken bevindt zich een afschrift van een uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 20 februari 2024, ECLI:NL:RBMNE:2024:915 in de strafzaak tegen de klager. In die uitspraak zijn de in beslag genomen voorwerpen waarvan de klager de teruggave heeft verzocht verbeurdverklaard.

In de bestreden beschikking is in afwachting van het oordeel van de strafrechter over het beslag een beslissing tot teruggave van de in beslag genomen voorwerpen gegeven. Nu de rechter in de strafzaak tegen de klager de in beslag genomen voorwerpen heeft verbeurdverklaard, kan aan die eerdere beslissing tot teruggave van diezelfde voorwerpen geen uitvoering meer worden gegeven omdat daarmee de door de strafrechter uitgesproken verbeurdverklaring zou worden doorkruist. Daaraan doet niet af dat de beslissing in die strafzaak nog niet onherroepelijk is. Dit brengt mee dat het openbaar ministerie geen belang heeft bij zijn beroep tegen de beschikking en daarin dus niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:95

Zaaknummer: 24/00829

Rechters: V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en T.B. Trotman

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Zijn de herkenningen van de verdachte door de verbalisanten onbetrouwbaar?

Zijn de herkenningen van de verdachte door de verbalisanten onbetrouwbaar?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping van het verweer dat de herkenningen van de verdachte door de verbalisanten onbetrouwbaar zijn.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:94

Zaaknummer: 22/02939

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: S. Ben Tarraf

Wetsartikelen: 338 Sv, 339 Sv en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Is cassatieberoep tijdig ingesteld en is de dagvaarding in hoger beroep in persoon uitgereikt aan de verdachte, nu de handtekening op de akte niet overeenkomt met die op het paspoort van de verdachte?

Is cassatieberoep tijdig ingesteld en is de dagvaarding in hoger beroep in persoon uitgereikt aan de verdachte, nu de handtekening op de akte niet overeenkomt met die op het paspoort van de verdachte?

Het cassatieberoep is tijdig ingesteld, zodat het beroep ontvankelijk is. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.1 tot en met 2.5. Daaruit volgt ook dat het cassatiemiddel – dat klaagt over het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend (uitgereikt) – terecht is voorgesteld.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:84

Zaaknummer: 22/04926

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en F. Posthumus

Advocaten: J.J.O. Zandt

Wetsartikelen: 416 Sv en 432 Sv

RECHTSPRAAK

Is het cassatieberoep tijdig ingesteld?

Is het cassatieberoep tijdig ingesteld?

In artikel 432 lid 1 aanhef en onder a Sv is bepaald dat het cassatieberoep moet worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak als de dagvaarding of oproeping om op de terechtzitting te verschijnen of de aanzegging of oproeping voor de nadere terechtzitting aan de verdachte in persoon is gedaan of betekend (uitgereikt).

Volgens de stukken is de oproeping om op de terechtzitting van het hof van 27 juni 2022 te verschijnen aan de verdachte in persoon betekend. Daarom had op grond van artikel 432 lid 1 aanhef en onder a Sv het cassatieberoep moeten worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak van het hof van 27 juni 2022. Het beroep is echter pas ingesteld op 28 juli 2022. Dit brengt mee dat de Hoge Raad het cassatieberoep niet in behandeling kan nemen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:72

Zaaknummer: 22/02859

Rechters: V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en T.B. Trotman

Advocaten: Lisi, W.B. W.B. Lisi

Wetsartikelen: 432 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen opgegeven waarom het is afgeweken van een door de verdediging uitdrukkelijk onderbouwd standpunt?

Heeft het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen opgegeven waarom het is afgeweken van een door de verdediging uitdrukkelijk onderbouwd standpunt?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen heeft opgegeven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt over de betrouwbaarheid van de herkenning van de verdachte door de opsporingsambtenaar.

Het cassatiemiddel faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de plaatsvervangend advocaat-generaal.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:3

Zaaknummer: 23/01857

Rechters: V. van den Brink, T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: A. Darrazi

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht en termijnoverschrijding.

Bewijsklacht en termijnoverschrijding.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring.

Ten laste van de verdachte is bewezen verklaard dat:

‘hij in de periode van 27 juli 2021 tot en met 1 augustus 2021 te Fijnaart, gemeente Moerdijk, een horloge dat aan een ander toebehoorde heeft weggenomen met het oogmerk om het zich wederrechtelijk toe te eigenen, terwijl verdachte zich de toegang tot de plaats van het misdrijf heeft verschaft en dat weg te nemen horloge onder zijn bereik heeft gebracht door middel van braak en inklimming.’

Deze bewezenverklaring steunt op de bewijsmiddelen die zijn opgenomen in (de aanvulling op) het arrest van het hof. Verder heeft het hof in zijn arrest een bewijsoverweging opgenomen.

Het cassatiemiddel faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de plaatsvervangend advocaat-generaal.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. In het licht van de opgelegde gevangenisstraf van vier maanden en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:2

Zaaknummer: 23/01253

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en T.B. Trotman

Advocaten: R.A.J. Verploegh

Wetsartikelen: 358 Sv, 359 Sv en 6 EVRM